

COLUMN

Hofleverancier met de mond vol tanden

AFGELOPEN WEEKEND IS als een droom voorbijgevlogen. Een fantastisch georganiseerd feestweekend met twee open dagen en meer dan vierduizend bezoekers. Het begon al op vrijdag. De dag die je hoopte dat ooit zou komen. Hoe oud denk je zelf te worden?

Allemaal hebben we het ons stiekem weleens afgevraagd. Als kind, met nog een heel leven voor je, denk je er niet eens aan. Als je kinderen mag krijgen, besef je ineens dat een nieuwe generatie ontstaat en dat het leven dus eindig is. Optimistisch hoop je dat je honderd jaar mag worden. In goede gezondheid. Dat is helemaal geen garantie. Je merkt tijdens het ouder worden dat het links en rechts niet door iedereen wordt gehaald.

In een familiebedrijf als het onze lijkt het net zo te zijn, al hebben we de leiding over drie generaties mogen uitsmeren. In voor- en tegenspoed. Maar ondanks alles is

het ons toch gelukt. Wat een prachtig gevoel van trots mocht er dan ook op ons neerdalen de afgelopen dagen.

Toen we vorige week vrijdag uit handen van gouverneur Emile Roemer ook nog het predicaat hofleverancier mochten ontvangen, vormde dat de kroon op ons honderdjarig bestaan. Na wat korte toespraken met mooie woorden werd gevraagd of ik mijn verhaal ook wilde doen. Ten overstaan van (oud-)medewerkers, familie, burgemeester en wethouders en Emile en Aimée Roemer gaf ik mijn zorgvuldig geschreven toespraak.

Thuis had ik in een aantal avonden de tijd van opa Henri, vader Karel en ten slotte mezelf strak en helder samengevat. Maar dan sta je daar ineens, overdonderd door emoties, voor al die mensen die je dierbaar zijn.

Onze pensionado's met zelfs aanwezigen die al 27 jaar met pensioen zijn en veertig jaar voor het bedrijf

hebben gewerkt. Mijn ouders, die me de basis van vertrouwen, verantwoording en optimisme hebben geleerd. Hun broers en zussen die nog mee hebben gewerkt als kind en 's ochtends vroeg voor school eerst nog aardbeien en frambozen moesten plukken. Mijn broer en zus en de kinderen, aan wie velen tijdens het feest vroegen of ze al aan opvolging dachten. En natuurlijk onze geweldige medewerkers. Samen hebben we deze mijlpaal bereikt.

De woorden op papier werden uitgesproken woorden en met het besef kwam ook de emotie. Een brok in mijn keel als dank voor alle inzet van iedereen, door dik en dun. Toen ik aan het eind de allerbelangrijkste persoon in mijn leven wilde bedanken, brak ik. Van vijf volzinnen op papier kwam na wat slikken alleen 'mijn vrouw Corine' uit mijn mond. Daar sta je dan als hofleverancier met de mond vol tanden.